

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **M. K.**

skazanej za czyn z art. 270 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 20 lutego 2025 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 19 lipca 2024 r., sygn. akt VII Ka 428/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt XI K 809/22

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 21 grudnia 2023 roku, w sprawie o sygn. akt XI K 809/22:

1. uznał m.in. oskarżoną M. K. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, polegającego na tym, że w

nieustalonym dniu, jednak nie później niż do dnia 30 listopada 2018 r. w C. działając z góry powziętym zamiarem wypełniła blankiet pełnomocnictwa opatrzonego podpisem P. K. w taki sposób, że stanowiło ono pełnomocnictwo dla I. W. do działania jako pełnomocnik, co było niezgodne z wolą P. K. oraz działaniem na jego szkodę, a także używała w/w dokumentu w ramach działalności spółki P. s.c. z siedzibą w C. , określonego w art. 270 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 2 k.k. skazał ją na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwa) lat tytułem próby i zobowiązał oskarżoną do informowania kuratora o przebiegu okresu próby na piśmie jeden raz na kwartał kalendarzowy;

3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. orzekł wobec M. K. karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych.

Ponadto sąd orzekł o kosztach sądowych (pkt 4 i 5 wyroku).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli m.in. obrońca oskarżonej M. K. i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 19 lipca 2024 roku, w sprawie o sygn. akt VII Ka 428/24, po rozpoznaniu wniesionych apelacji:

1. zmienił zaskarżony wyrok m.in. w stosunku do oskarżonej M. K. w zakresie opisu czynu przypisanego jej w pkt. 1 w ten sposób, iż przyjął, że czyn ten miał miejsce w nieustalonym dniu w okresie od 6 lutego 2018 r. do dnia 18 października 2018 r. oraz wyeliminował zapis o następującej treści „a także używała w/w dokumentu w ramach działalności spółki P. s.c. z siedzibą w C. ”;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd orzekł także o kosztach postępowania (pkt 3 i 4 wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanej M. K. , który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

- art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przez wydanie zaskarżonego wyroku przez sąd nienależycie obsadzony, albowiem sędziowie składu orzekającego w sędzie II

instancji w osobach: SSO X.Y. i SSO X.Y.1 zostali powołani do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw i jednocześnie zachodzą okoliczności, które mogą budzić wątpliwości co do możliwości zachowania standardów bezstronności i niezawisłości, co skutkuje zaistnieniem w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 270 § 2 k.k. polegającą na nieprawidłowo przeprowadzonej kontroli odwoławczej w zakresie prawa materialnego i przyjęcie w ślad za sądem I instancji, że oskarżona M. K. wypełniła znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 270 § 2 k.k., w sytuacji gdy żaden dowód przeprowadzony w niniejszym postępowaniu nie potwierdził sprawstwa czynu przez oskarżoną M. K. , ocena woli podpisanego P. K. wobec faktu braku ujawniania daty sporządzenia pełnomocnictwa nie była możliwa do ustalenia, a ponadto nie została ujawniona realna szkoda, która wystąpiła po stronie P. K. wynikająca bezpośrednio z ww. pełnomocnictwa, a nadto nie został odnaleziony oryginalny blankiet, co wpłynęło na fakt warunkowania dowodzenia w oparciu o jego kopię niezgodnie z bezpośrednim brzmieniem ww. normy prawnej, pomimo zakazu stosowania analogii w procesie karnym oraz z pominięciem zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego;

- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez przeprowadzenie wadliwej, nieprawidłowej, dowolnej i wybiórczej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku sądu I instancji, wyrażającej się w przekroczeniu dyrektyw swobody sędziowskiej przy ocenie zebranych dowodów i dokonaniu w ramach kontroli instancyjnej arbitralnej, dowolnej, fragmentarycznej, wybiórczej, jednostronnej i pozbawionej obiektywizmu oceny zgromadzonych dowodów, bez wzajemnego ich powiązania, ale podporządkowanej w całości jednostronnej wersji wydarzeń pozorowanej przez oskarżyciela posiłkowego i jego partnerkę M. G. , w oderwaniu od całokształtu materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, a w szczególności od depozycji samych oskarżonych, które nie przyznały się do popełnienia czynu

zabronionego i przedstawiały spójną wersję zdarzeń w swobodnych wypowiedziach, na podstawie której w żadnym aspekcie nie można przypisać im sprawstwa czynu zabronionego, a ponadto w oderwaniu od faktu, iż znamie czynu zabronionego stypizowane w art. 270 k.k. nie zostało spełnione oraz wyprowadzaniu z dowodów wniosków z nich niewynikających, dopasowywaniu dowodów do przyjętego przez sąd założenia, przy pomijaniu dowodów oraz okoliczności przeciwnych, pominięciu sprzeczności, rozbieżności i braku logiki w wersji prezentowanej przez oskarżyciela posiłkowego i jego partnerkę, co w konsekwencji skutkowało wydaniem orzeczenia zasadniczo tożsamego z rozstrzygnięciem, które zapadło wcześniej, jak też bez odniesienia się do wszystkich istotnych okoliczności i dowodów zgromadzonych w sprawie, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy ograniczeniu uzasadnienia do powielenia argumentacji sądu I instancji oraz koncentrowaniu się - w oderwaniu od pozostałego materiału dowodowego - na wykazywaniu okoliczności mających świadczyć o tym, że oskarżone popełniły zarzucane im czyny, w sytuacji gdy nie ma żadnego pewnego i miarodajnego dowodu potwierdzającego tenże fakt, co rażąco odbiega od wymogów rzetelnej kontroli instancyjnej i należytej oceny dowodów, a które to naruszenie prawa jest rażące i ma niewątpliwie istotny wpływ na treść skarżonego orzeczenia, skutkując utrzymaniem istoty rozstrzygnięcia sądu I instancji w mocy, mimo oparcia go na dowolnych i błędnych ustaleniach faktycznych, a co za tym idzie bezpodstawnym uznaniu oskarżonej M. K. za winną i wymierzeniu jej na tej podstawie kary;

- art. 53 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż P. K. może występować w roli oskarżyciela posiłkowego, w sytuacji, gdy czyn stypizowany w art. 270 k.k. dotyczy przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, której ochrona spoczywa w domenie obowiązków publiczno-skargowych, a tym samym P. K. uprawnienia oskarżyciela posiłkowego nie przysługują.

Skarżący wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 19 lipca 2024 r., sygn. akt VII Ka 428/24 i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Częstochowie VII Wydział Kamy Odwoławczy do ponownego rozpoznania;

- 2) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 19 lipca 2024 r., sygn. akt VII Ka 428/24 i uniewinnienie oskarżonej M. K. od popełnienia zarzucanego jej czynu;
- 3) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 19 lipca 2024 r., sygn. akt VII Ka 428/24 i umorzenie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu;
- 4) zasądzenie na rzecz oskarżonej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów obrony z wyboru według norm przepisanych;
- 5) na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wniośł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, bowiem dostrzeżone i podniesione uchybienia proceduralne jawią się jako miarodajne dla uchylenia rozstrzygnięcia Sądu II instancji i podjęcia dalszych czynności;
- 6) wniośł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci:
 - Uchwały nr [...] /2019 KRS z dnia [...] 2019 r. w zakresie SSO X.Y.1;
 - wykazu sędziów popierających zgłoszenie kandydatury Pana X.Y.2 sędziego Sądu Okręgowego w Częstochowie na członka KRS z ujawnieniem SSO X.Y.1;
 - Uchwały nr [...] /2020 KRS z dnia [...] 2020 r. w zakresie SSO X.Y. na okoliczność: braku bezstronności SSO X.Y.1 i SSO X.Y. w procesie orzekania, powiązań ww. sędziów z członkami neo-KRS;
- 7) przeprowadzenie testu niezawisłości sędziowskiej składu orzekającego sądu II instancji w osobach SSO X.Y.1 i SSO X.Y. poprzez dokonanie ustaleń czy w procesie powoływania sędziego doszło do naruszenia prawa krajowego, czy naruszenie to miało dostatecznie poważny charakter oraz czy zostało ono ustalone i naprawione na szczeblu sądów krajowych;
- 8) na podstawie art. 435 k.p.k. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 19 lipca 2024 r., sygn. akt VII Ka 428/24 na korzyść współoskarżonej I. W. , z uwagi na fakt, iż tożsamy zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przez wydanie zaskarżonego wyroku przez sąd nienależycie obsadzony, albowiem sędziowie składu orzekającego w Sądzie II instancji w osobach: SSO X.Y. i SSO X.Y.1 zostali powołani do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie na

wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw i jednocześnie zachodzą okoliczności, które mogą budzić wątpliwości co do możliwości zachowania standardów bezstronności i niezawisłości, co skutkuje zaistnieniem w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, przemawia za uchyleniem ww. rozstrzygnięcia na rzecz obu oskarżonych.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania, ewentualnie oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanej jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 535 § 1 k.p.k. kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Zasadą przy tym jest, że strona postępowania może wnieść kasację na korzyść wyłącznie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). Ustawodawca przewidział jednak, że ograniczenie to nie będzie dotyczyło sytuacji, gdy strona postępowania kasację opiera na tzw. bezwzględnej przyczynie odwoławczej wskazanej w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Ranga tego rodzaju uchybień o fundamentalnym znaczeniu powoduje bowiem, że wyrok taki nie może się ostać niezależnie od tego jaka kara została orzeczona. Tak więc stwierdzenie zaistnienia przesłanki wskazanej w art. 439 k.p.k. skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia, bez badania czy uchybienie takie miało wpływ na jego treść.

M. K. została skazana na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz na karę

grzywny. W sprawie niniejszej ma zatem zastosowanie ograniczenie wynikające z art. 523 § 2 k.p.k., a dopuszczalność niniejszej kasacji wynika z faktu, że podniesiono w niej w punkcie 1 wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wbrew jednak twierdzeniom skarżącego w przedmiotowej sprawie nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci nienależytej obsady sądu. Wskazać należy, że art. 439 § 1 k.p.k. zawiera katalog bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które mają charakter zamknięty i nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej (zob. J. Izydorczyk, *Granice orzekania sądu odwoławczego w polskiej procedurze karnej*, Łódź 2010, s. 216; postanowienie SN z dnia 7 lipca 2010 r., II KK 95/10). Uchybienia te mają tak poważny charakter, że zawsze skutkują uchyleniem orzeczenia, muszą być brane pod uwagę z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, bez względu na to, czy uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia (zob. P. Hofmański, S. Waltoś, *Proces karny. Zarys systemu*, Warszawa 2018, s. 551–556; D. Świecki, *Rozprawa apelacyjna w polskim procesie karnym*, Warszawa 2006, s. 30–31; D. Świecki, *Apelacja w postępowaniu karnym*, Warszawa 2012, s. 235). Dlatego też bezwzględne przyczyny odwoławcze nie mogą być ocenne, muszą charakteryzować się pewnością ich zaistnienia, winny mieć charakter niemal automatyczny, ograniczający się do stwierdzenia zaistnienia lub nie, określonego w tym przepisie stanu rzeczy, albowiem wyznaczają one minimalne standardy procedury karnej demokratycznego państwa prawnego, których naruszenie powoduje uchybienie podstawowym regułom procesu karnego (zob. postanowienie SN z dnia 16 stycznia 2024 r., IV KK 341/23).

Odnosząc się do przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., określanej mianem „nienależytej obsady sądu”, na którą w kasacji powołuje się skarżący, podkreślić trzeba, że tradycyjnie wiązana była i nadal być musi wyłącznie z rozpoznaniem sprawy w składzie odbiegającym liczbowo lub strukturalnie (jakościowo) od składu przewidzianego dla rozpoznania danej kategorii spraw w sądzie określonego szczebla lub w danym postępowaniu. Konsekwentnie, spod zakresu zastosowania tej regulacji, wyłączano także przypadki stanowiące jedynie naruszenia natury organizacyjno-porządkowej (zob. m. in. J. Matras (w:) *Kodeks*

postępowania karnego, pod red. K. Dudki, WKP 2018, komentarz do art. 439, teza 9). Uchybienia związane z zasiadaniem w składzie orzekającym osoby, co do której zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k., konsekwentnie traktowane są jako względne przyczyny odwoławcze. Uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest taka więc tylko sytuacja, gdy w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (zob. m. in. R. A. Stefański, Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu, Przegląd Sądowy 2007, z. 6, s. 119; postanowienie SN z dnia 24 lutego 2015 r., V KK 2/15; postanowienie SN z dnia 29 marca 2018 r., V KZ 15/18).

Powyższych ustaleń nie może zmienić treść uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, na którą powołuje się skarżący, a która na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, przestała obowiązywać, albowiem Trybunał stwierdził, że uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP; art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 EKPCz.

W kontekście przywołanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego należy zauważyć, że art. 8 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Wobec tego żaden sąd nie jest uprawniony do prowadzenia postępowania zmierzającego do wzruszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, jak też samodzielnego podważania obowiązywania wyroku tego Trybunału (zob. postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2024 r., I KK 107/23).

Dodatkowo trzeba podkreślić, że w dniu 15 lipca 2022 r. weszły w życie przepisy art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 29 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, w których dopuszczono możliwość badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy

może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Jednocześnie w ustawach tych wskazano, że okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności (zob. art. 29 § 4 uSN i art. 42a § 2 p.u.s.p.).

W aktualnym stanie prawnym, wszelkie wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości sędziego sądu powszechnego, mające charakter systemowy lub indywidualny, mogą zostać zweryfikowane jedynie w trybie procedury przewidzianej w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, która to procedura w sprawie karnej może zostać zainicjowana wyłącznie przez strony (art. 42a § 3 p.u.s.p. w zw. z art. 42a § 6 pkt 6 p.u.s.p.). Procedura ta (podobnie jak tryb z art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym) służy sądowej kontroli niezawisłości i bezstronności sędziego, który ma brać udział w rozpoznawaniu konkretnej sprawy i w sposób szczególny reguluje badanie kwestii niezawisłości i bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących jego powołaniu oraz jego postępowania po powołaniu. Przywołane przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych wyłączają zatem możliwość badania w innym trybie przesłanek z art. 42a § 3 p.u.s.p., dotyczących badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności. Trzeba też zauważyć, że procedura ta ma szczególny charakter gwarancyjny także dla sędziego, albowiem w razie uwzględnienia wniosku strony, odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręcza się również sędziemu, którego wniosek dotyczy. Sędzia może w terminie 3 dni złożyć wniosek o ponowne rozpoznanie do Sądu Najwyższego, który w składzie pięciu sędziów utrzymuje w mocy postanowienie o wyłączeniu sędziego albo uchyla postanowienie o wyłączeniu sędziego i oddala wniosek (art. 42a § 13 p.u.s.p.).

Badanie przez Sąd Najwyższy lub sąd odwoławczy niezawisłości sędziego pod kątem zaistnienia nienależytej obsady sądu, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wprowadza zatem nieznaną ustawie procedurę o charakterze inkwizycyjnym oraz stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 42a § 3 - § 14 p.u.s.p. i art. 7 w zw. z art. 87 Konstytucji RP, skutkujące jednocześnie pozbawieniem testowanego sędziego

prawa do właściwego rzeczowo i miejscowo sądu ustanowionego ustawą oraz pozbawieniem prawa do skutecznego środka odwoławczego, a nadto pozbawieniem prawa oskarżonego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie – co stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (zob. postanowienie SN z dnia 7 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24).

Zatem powołanie na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 18 lipca 2024 r., V KO 38/24).

Odnosząc się do pozostałych zarzutów kasacyjnych, wskazać trzeba, że skoro przepis art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. ogranicza podstawy kasacyjne wyłącznie do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, nie można w nich „przy okazji” podnosić innego rodzaju uchybień (zob. postanowienie SN z dnia 26 września 2023 r., III KZ 35/23; postanowienie SN z dnia 22 września 2022 r., I KK 310/22). Zarzuty podniesione w pozostałych punktach kasacji nie dotyczą bezwzględnej przyczyny odwoławczej, ale obrazy prawa materialnego i rażącego naruszenia przepisów postępowania. Sąd Najwyższy nie rozpoznawał zatem tych zarzutów, albowiem w rozpatrywanej sprawie, gdzie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, są one niedopuszczalne. Sąd Najwyższy stwierdził także brak postaw do odrębnego orzekania w tym zakresie.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku stało się bezprzedmiotowe.

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazaną kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł.]

